

ned — ligesom de hvilende Engle mellem Skyerne paa gamle Alterbilleder.

Dette Indtryk af Kirke forstærkedes yderligere, da der nu blev ganske tyst rundt om paa Skrænterne. De unge Piger henne i Baaden var begyndt at synge. Med Armene om hinandens Liv og Ansigterne vendt imod Søen sang de en gammel, from Aftensang:

Nu trækker Bonden sit Hors i Stald,  
nu søger hvert Kryb sin Rede;  
den Smaafugl tier i Skovens Hal,  
og Ræven bortlakker ad Hede.

I Vesterleden en Borg saa rød  
sig hæver bag gyldne Banker.  
Did vandrer at hvile i Himlens Skød  
de dagtrætte Mennesketanker.

Du Tvivlersjæl, som paa vildsom Sti  
bortflygter for Mulmets Komme, —  
hvi gaar du Guds Himmerigs Dør forbi  
og skælver, naar Dagen er omme?

Den Gud, der redte hver lille Fugl  
en Dunseng for lunt den at fjæle,  
han glemte vel ikke et naadigt Skjul  
for hjemløse Menneskesjæle.

Nej, bank kun trøstig paa Himlens Borg,  
Guds Engle smaa den oplader;  
de tager din Byrde, din Angst, din Sorg  
og fører dig ind for Gud Fader!

## VI

Sangen lød smukt i den stille, lyse Foraarsaften. Stemmerne havde her i det fri ikke den skurrende Klang som inde under Forsamlingssalens lave Loft. Det var, som om det vide Rum gav dem Fylde; som om Himmel og Jord laante dem af deres Farver. Bagefter sang man et Par Fædrelandssange, som hele